

— Ако да бѣхъ болна и неможахъ да продължавамъ нѣтъ!

— Но, слава Богу, В. Величество сте добръ.

— Предположи си че Небето ми дава този вечеръ туй щастіе и наистина, боиж са че то ма чу . . . защото нѣщо ма боли първитъ ми страдайтъ.

— Надѣй са че не страдайтъ.

— Да, страдайтъ! туй ми са случва съкогы когато ми противорѣчатъ.

— В. Величество имате право, рече графинята д'Алтампра; то е неизбѣжно слѣдствие което съмъ испытала често.

— Проводѣте единъ конникъ въ Туеяръ и извѣстѣте че ще идемы тамъ утрѣ.

— Но, госпоже

— Що още?

— Що иска да направи В. Величество?

— Да попекамъ да ма приеме гостянка Деласкаръ д'Алберикъ. Или мыслишь че той не ще приеме царицата?

— Не е то но невъзможно е да му направите тѣзи честь.

— Че зщо?

— Този д'Алберикъ е Мавръ!

— Че Мавритъ не сж ли наши подданицы какъто и другитъ жители на Испанія?

— Да, госпоже!

— Тогасъ защо да не мож да си починж подъ стрѣхата му, какъто быхъ си починжла подъ стрѣхата на Туеярескыя полицмейстеръ?

— Сумнявамъ са, госпоже, да ли Н. Величество католическыйтъ царь бы одобрилъ плана ви!

— Треба ли прочее да проводимъ курриеринъ къмъ Галиція, и да са сбере царекыйтъ съветъ, за да приемимы наставленія дѣ да спимы този вечеръ?

— Не, госпоже, отговори камеріерата, но увѣрена съмъ че Н. Превѣсходителство герцогъ де-Лерма бы са въспротивилъ явно, ако го знаеше.»

Царицата хвърли върху ѝ погледъ, който я въпрѣ да си истълкува фразата, толкози бѣ той гнѣвъ.